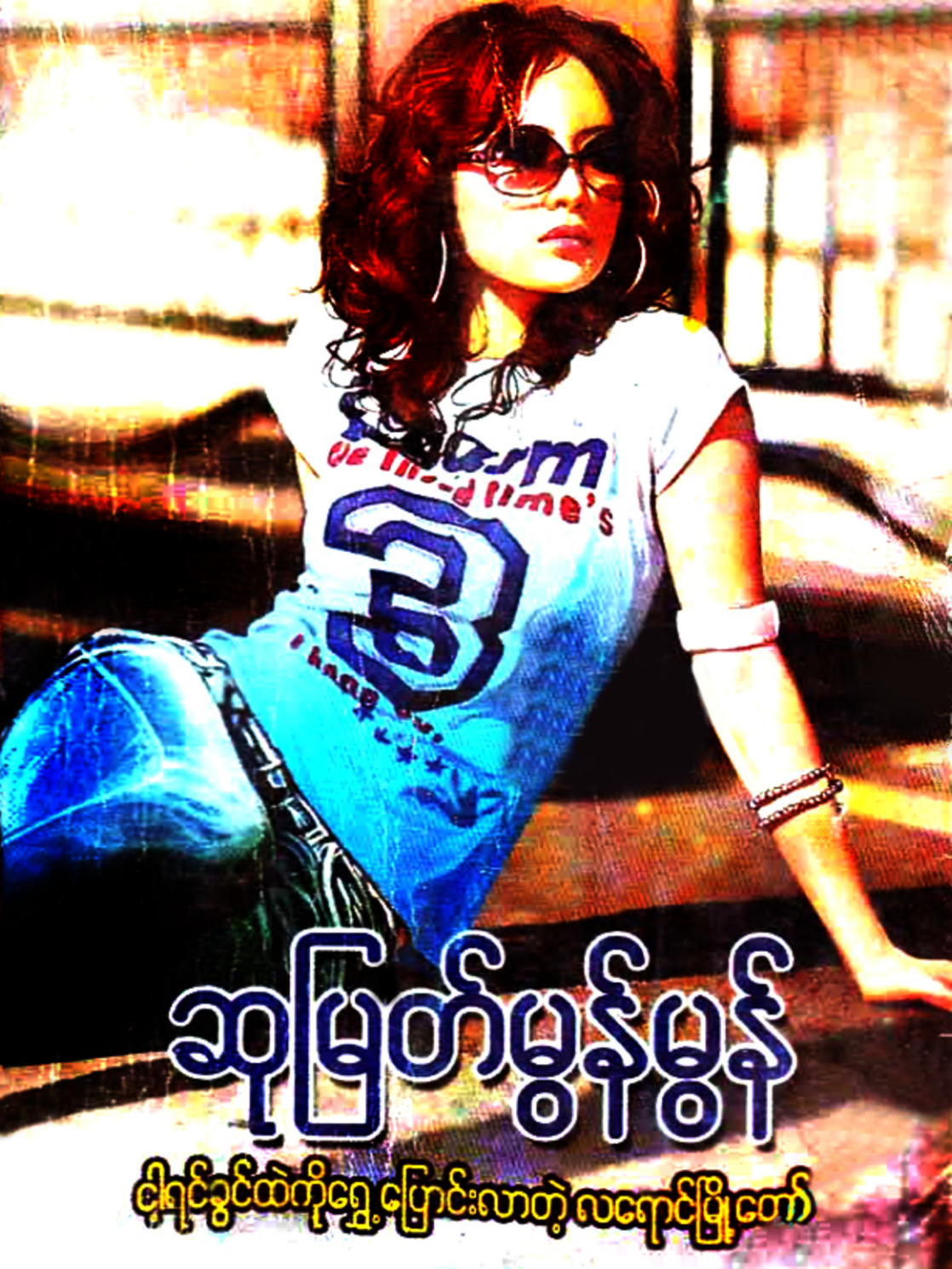

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဇာတ်ကားလေးကိုရှာဖွေပြီးလျှင်လည်းကောင်း၊

(၁)

“ရတယ် ဒေါ်လေးစောရဲ့ ။ ဒီနေ့တော့ ပျိုး ဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါမယ်၊ ပျိုး သွားလို့ ရနေပါပြီ ”

“ ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရဲ့ ၊ သမီး သွားရဲလို့ လား ”

ပျိုးသည် ဒေါ်လေးစောရဲ့ စကားကြောင့် စိတ်ရှုပ်သည့် ကြားမှ ရယ်ချင်သွားရသည် ။ မသိလျှင် ဥမမယ် စာမမြောက် ကလေးတစ်ယောက်ကို မူကြိုပို့သည် ဟု ထင်ချင်စရာကောင်းသော စကားလုံးများမှာ တကယ်တော့ အဲဒီအတိုင်း မဟုတ်ရပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကျောင်းဖွင့်စ တစ်ပတ်မှာ ကျောင်းထိ လိုက်မပို့ရုံတင်မကဘဲ စာသင်ရမည့် အဆောင်ရှေ့အထိ အခန်းထဲ လိုက်မပို့ရုံတင်မယ် (ဒါတောင် ကျောင်းစတက်တက်ချင်းနေ့က အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့သေးသည်) အပို့ အကြိုလုပ်နေသော အဖြစ်ကို ကာယကံရှင် ပျိုးကတော့ အတော်စိတ်ညစ်နေပြီ ဖြစ်သည် ။

ဒီနေ့တော့ ပျိုးက စာသင်ခန်းရှေ့အထိ လိုက်မပို့စေချင်တော့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လျှောက်သွားလိုသည် ။

“ ဖြစ်ပါတယ် ဒေါ်လေးစောရဲ့ ။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ သူများ တွေလည်း ဒီလိုပဲ သွားလာနေကြတာပဲဟာ။ ပျိုးဘာသာ လျှောက်သွားလို့ ရပါတယ် ”

ဒေါ်လေးစောက ပျိုးကို စိတ်မချသလို မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်သော်လည်း ပျိုး ပြောသည့် စကားကိုတော့ လက်ခံသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပျိုးရဲ့ လက်မောင်းလေးကို လာရောက်ဆုပ်ကိုငှင်းရင်း ...

“ အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း သွားရင်သွား။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေတာရှိရင် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်နော်၊ ကြားလား သမီး ”

“ ဟုတ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်လေးစောရဲ့ ”

“ အေး ... အေး။ အဲဒါဆို သွားတော့ ”

ပျိုးက ခေါင်းလေးတစ်ချက်ဆတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ပျိုးရဲ့ အရိပ်မပျောက်မချင်းအထိ ဒေါ်လေးစော ရပ်ကြည့်နေမည်ဆိုတာ သိသည်။ ။ အဲဒီအတွက်လည်း လုံခြုံသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပျိုးရဲ့ မေဂျာအတန်းများ ရှိရာဘက်သို့ ခပ်အေးအေးပင် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပျိုးလို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာသူတွေ ရှိသလို၊ သူငယ်ချင်းအုပ်စု နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲတွေ လျှောက်လာတာလည်း ရှိသည်။ ။ ဘယ်သူ့ကိုပဲကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် တက်ကြွပျော်ရွှင်သော အသွင်သဏ္ဌာန်များ သည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတိုင်း၏ မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်ပြီးနေသည်။ ။

ပျိုးမှာ တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါ။ ပျိုးသည် ဖေဖေတာဝန်ကျရာ တောင်ကြီးမြို့မှာ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ပျိုးလည်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတာနှင့် ဖေဖေကလည်း ရန်ကုန်သို့ ရာထူးတိုးကာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။ ပျိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ လည်း တောင်ကြီးမှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်တက်ရတော့ ပျိုးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တလေမှ ရှိမနေ။ ကျောင်းတက်တာက

လည်း တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာမို့ သူငယ်ချင်းလည်း မရသေးချေ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးစောက ပျိုးကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ကာ ကျောင်းလိုက်ပို့ နေခြင်းဖြစ်သည် ။

ပျိုး တစ်နှစ်သမီး အရွယ်လောက်တည်းက ပျိုးရဲ့ မိခင်မှာ နှလုံးရော ဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားသောကြောင့် မိတဆိုးဖြစ်သော ပျိုးကို အလုပ်ရှုပ်သော ဖေဖေကလည်း အနီးကပ်မကြည့်ရှုနိုင်ခဲ့။ ကြီးတော်ဖြစ်သော ဒေါ်လေးစောကသာ ငယ်ငယ်တည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သောကြောင့် ပျိုးဟာ အစိုးရိမ်ကြီးလှသော ဒေါ်လေးစောရဲ့ လက်ပေါ်မှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရကာ ခုလို တက္ကသိုလ်တက်သည့် အရွယ်ထိလည်း စိုးရိမ်ခံရတုန်း။ နေရာတကာမှာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်လျက် စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်ဆဲပါပင်။ ငယ်တုန်းကလည်း ငယ်တုန်းမို့လို့ စိတ်မချသလို ကြီးတော့လည်း အရွယ်ရောက် လာပြီဆိုပြီး ပို၍ စိတ်မချဖြစ်သည် ။ ရည်းစားထားမှာ ကို အင်မတန် စိုးရိမ်သည် ။

ပျိုးကိုလည်း သွားတာ လာတာ စားတာ သောက်တာကအစ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်တာအဆုံး ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းတာကြောင့် ပျိုးပုံစံသည် ကျောင်းထဲက ကောင်မလေးတချို့နှင့် ခြားနားစွာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပုံ ထွက်နေသည် ။ ခါးထိသော ပိတုန်းရောင် ဆံနွယ်ရှည်များ နှင့် မြန်မာဝတ်စုံပုံလှလှများကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝမ်းဆက်လေးတွေ အမြဲဝတ်ဆင်တတ်သော ပျိုးသည် ယဉ်ကျေးလှပ အထက်တန်းကျသူလေးအဖြစ် ကျော်ကြားသောသူလည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း ဒေါ်လေးစော၏ စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ပျိုးသည် အချစ်ဝတ္ထုများကိုတောင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ဒါတောင် စာအုပ်တိုင်းကို မဖတ်ရ။ ဒေါ်လေးစောက စိစစ်ပြီး သူ

အောင်လက်မှတ်ပေးသော စာရေးဆရာမကိုမှ ပျိုးက ဖတ်ရတာဖြစ်သည်။ ။ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကားများ တောင် ထင်သလို ကြည့်ရတာမဟုတ်။ T V မှ လွင့်သော ကိုးရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေကိုသာ ကြည့်ခွင့်ပေးတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒီလိုတွေ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ခြင်း ခံထားရသော ပျိုးမှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ မဆိုထားဘိ ခင်ခင်မင်မင်ပေါင်းသင်းရသော ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိခဲ့ပါ။

“ ဒီမှာ ခဏလေးပါ ”

ရုတ်တရက် စကားပြောသံနှင့် အတူ အရိပ်တစ်ခုက ပျိုးရဲ့ ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလို့ လာလျှင် ပျိုးသည် “ အမယ်လေး ” လန့်မအော်မိရုံ တမယ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ။ ပျိုးရဲ့ ဘေးသို့ ရောက်လာတာက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ကာ သူကစူးရဲတောက်ပသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ပျိုးကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ပျိုးရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဒါဟာ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးသလို ရင်ခုန်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ရင်ခုန်ခြင်း ဆိုတာကို လက်တွေ့မခံစားဖူးပေမယ့် နှစ်သိမ့်ကြည်နူး ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာ ဒါမျိုးတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေသည်။ ။ အခုဟာက ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်မြည်သံနှင့် အတူ စိုးထိတ်စိတ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာတာ ဖြစ်သည်။ ။ ပျိုးရဲ့ တစ်သက်မှာ ခုလိုမျိုး ဘေးနားကနေပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ပူးပူးကပ်ကပ် လိုက်လာတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံဘူးပါ။ တစ်လောကလုံးကပဲ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသလိုမျိုး ခံစားမိကာ ရှက်ရွံ့စိတ်က အလုံးအရင်းနှင့် ဆောင့်တက်လာလျက် နားရွက်တွေ ပါးတွေတောင် ပူလာသလို ခံစားရလေသည်။ ။

ပျိုးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေရာမှ

နည်းနည်းမြန်သွားသည် ။ ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့ချလိုက်သဖြင့်
ရှည်လျားဝဲဖြာနေသော ဆံပင်တွေက မျက်နှာကို အုပ်သွားသည် ။ ဟိုတစ်
ယောက်ထံမှ အသံထပ်ထွက်လာသည် ။

“ ဟိတ် ... ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်ရတာလဲ၊
အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မြန်မြန်မလျှောက်နဲ့ လေ။ ခလုတ်တိုက်မိဦးမယ်
...

ကိုယ်က မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့ ရိုးရိုးသားသား လိုက်ပြီး ခွင့်
တောင်းတာပါ။ မင်းနာမည် နွယ်ပျိုးပင် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်နာမည်က
ကောင်းခန့်သူထွန်းတဲ့ ။ ကိုယ်က ဖစ်ဆစ်ကပါ ...

မင်းကို ကိုယ် ကျောင်းစတက်တဲ့ နေ့တည်းက သတိထားမိတာ သိ
လား။ နောက်တစ်နေ့တည်းက မင်းနောက်ကို လိုက်ချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့
မင်းက ဘော်ဒီဂတ်တွေနဲ့ လာတာဆိုတော့ ဟိတ် ... အဲဒီလောက် မြန်မြန်
ကြီး မလျှောက်နဲ့ လေ ”

ပျိုးသည် ဘေးကနေ တအားကပ်ပြီး ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်
ပြောလာသော စကားများကြောင့် ပိုပြီး အရှက်သည်းလာကာ နှုတ်ခမ်း
ကိုကိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျက် လမ်းကိုပို၍ သွက်သွက် ထပ်လျှောက်မိသည်
။ သူက ဘေးကပြော၊ ပျိုးက စိတ်တွေအိုက်၊ ရှက်ကလည်း
ရှက်သောကြောင့် တစ်ချီတွင် တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိ ပျိုးရဲ့ လုံချ
ည်စနဲ့ ပဲ ခြေလှမ်းတုပ်သလို ဖြစ်သွားကာ ဟပ်ထိုးလဲကျတော့မလို ဖြစ်
သွားသည် ။ အဲဒီမှာ ပဲ ဘေးကတစ်ယောက်က ပျိုးရဲ့ လက်မောင်းကို ဖ
မ်းထိန်းပေးလိုက်လျှင် ပျိုးသည် အဲဒီလက်ကို ခါးခါးသီးသီး ပုတ်ထုတ်
ကာ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ကြည့်မိသည် ။

ရှက်လည်း ရှက်ကာ ဒေါသကလည်း အင်မတန်

ထွက်နေသောကြောင့် ပျိုးသည် အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသည် ။ သူကတော့ ပျိုး ဖြစ်နေသည့် ပုံစံကို တမင်ပဲ ဂရုမစိုက်တာ လား၊ ပဲများ နေသည် ဟု ပဲ သတ်မှတ်ထားတာလားတော့ မပြောတတ်။ ပြုံးစိစိ မချိုမချင်ရုပ်နှင့် ပင် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ အဲဒီလောက်လည်း ဒေါသမထွက်ပါနဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ် ပြောတာပေါ့။ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပါလို့ ...

ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ။ Class တက်ဖို့ က အဝေးကြီး လိုပါ သေးတယ် နွယ်ပျိုးပင်။ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှ တ်ပေးမယ် မဟုတ်လား ”

“ ရှင် ... ရှင် ... ကျွန် ... မ ... နောက်က ဆက်လိုက်မလာနဲ့ ”

ဒါလေးကို ပြောသော ပျိုးရဲ့ စကားတို့ ပင်လျှင် ထစ်အ,၍ နေသည် ။ ပျိုးရဲ့ ပုံစံကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်က ပိုမိုရဲတင်းလာသလိုပင် ရှိသေးကာ မျက်နှာနားကို ပိုမိုနီးကပ်လာအောင် တိုး လာပြီး ...

“ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မင်း ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုကြောက်နေသလိုပဲ။ မကြောက်ပါနဲ့ ကိုယ်က မင်းကို တကယ်ခင်ချင်လို့ ပါ ”

ပျိုးသည် ဒီလောက်တောင် အတင့်ရဲသော ကျောင်းသားကို ကြည့် ကာ ခူးတွေတောင် တုန်လာသည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ တစ်ယောက်ယောက်က ပျိုးရဲ့ လက်မောင်းကို ချာခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်တာဖြစ်သည် ။ ခူးတု န်ကာ အားပြတ်ချင်သလို ဖြစ်နေသော ပျိုးသည် ဆွဲလှည့်ရာနောက်သို့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လှည့်လိုက်သလို အလိုက်သင့် ပါသွား သည် ။ အဲဒီမှာ ပျိုးတွေ့လိုက်ရသော မျက်နှာတစ်ခုက အင်မတန် ဆွဲ ဆောင်မှုအားရှိသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပဲ ဖြစ်ပါသ သည် ။ သူမက ပျိုးကို မေးဆတ်ပြကာ အင်မတန် ရင်းနှီးသော အသွင်သ

ဣန္ဒာန်နှင့် ...

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပျို၊ အနှောင့်အယှက်နဲ့ တိုးနေတာလား ”

“ အင်း ... ဟိုဒင်းလေ ”

သူမက မင်သေသော်လည်း ပျိုးက မပီရီ။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်နေတာကို သူမက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် နားလည်စွာ ပြုံးပြသည်။ သူမ ဘာအတွက် ဝင်လုံးတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိသော ဟိုကျောင်းသားကတော့ မခိုးမခန့် ပြုံးကာ ပခုံးတောင် တစ်ချက်တွန့်လိုက်သေးသည်။

“ ဟိတ် ... ဗီဒီယိုတွေထဲမှာ တော့ ဒီအကွက်က ယောက်ျားလေးတွေကပဲ သုံးတာပါ။ မင်းက မဆီမဆိုင် ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြီး အိုက်တင်တွေ ထုတ်နေတာလဲ ...

မင်း အိုက်တင်က ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မင်းသယ်သလောက် ပါမလာတော့ မင်းတို့ ဇာတ်ကားက Actor တွေ အချင်းချင်း အပေးအယူ မမျှတလို့ ကြည့်မကောင်းဘူး ”

အောင်မာ ... လာလာချည်သေး။ မခေသော အဲဒီကျောင်းသားရဲ့ ပြောစကားကို ပျိုးက မခံချင်ဖြစ်သွားသော်လည်း ပျိုးရဲ့ စူပါဝူးမင်းလေးကတော့ နည်းနည်းမှ ဖြိုပုံမပေါ်ပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကိုတောင် ပိုက်လိုက်ရင်းမှ ...

“ ဘေးလူတစ်ယောက်ကတောင်မှ ဘာမှ မဆိုင်ပဲ အိုက်တင်တွေ ဝင်ထုတ်နေတယ် ဆိုကတည်းက ရှင်တို့ မြင်ကွင်းက သိပ်ကြည့်လို့ မကောင်းလို့ ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိပ်မိပေါ့ ...

ဒီလိုမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်တာပဲ ”

“ ဘာလဲ ... ပြည်သူ့တရားရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲ လာရိုက်နေတာလား ”

“ဟင့်အင်း... ကြာကူလီတွေကို သုတ်သင်တဲ့ ဇာတ်ကား ”

အဲဒီအပြောကြောင့် ဟိုကျောင်းသားရဲ့ မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားသလို ပျိုးသည် လည်း ဒီလောက် စိတ်ရှုပ်သည့် ကြားမှ ရယ်ချင်သွားသည်။ ။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူမက ပျိုးရဲ့ လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ ။

“သွားမယ်လေ ပျိုး။ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ ၊ ရှင် ဆက်လိုက်လာချင်လည်း လာခဲ့နော်။ ကျွန်မဆီမှာ အသံဖမ်းစက်ပါတယ်။ ရှင်ပြောသမျှကို အသံဖမ်းထားပြီး ကျောင်းသားရေးရာကို သွားတိုင်မှာ ...

မလုပ်ရဲဘူး မထင်နဲ့ ။ ကျောင်းထဲမှာ ဆို ကျောင်းသားရေးရာ၊ ကျောင်းအပြင်မှာ ဆို အမျိုးသမီးရေးရာ ဘာမှတ်နေလဲ ”

သူမက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောကာ ပျိုးရဲ့ လက်ကိုလည်း ဆွဲခေါ်လို့ လာလျှင် ဟိုကျောင်းသားက လန်တယ်ဟူသော ဒီဇိုင်းဖြင့် ပန်းတွန့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ လေးငါးလှမ်း လျှောက်ပြီးမှ သူမက ပျိုးရဲ့ လက်ကိုလွှတ်ကာ ငဲ့ကာ ပြုံးပြသည်။ ။ ရင်းနှီးဖော်ရွေ ပွင့်လင်းသော အပြုံးတစ်ခုနှင့် အတူ ထင်းထင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာသော ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်သည် ပျိုးကိုတောင် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ။

ငဲ့စောင်းကာ ပြုံးပြသည့် အခိုက်မှာ လှုပ်ခတ်သွားသော နားကွင်းကြီးကြီးနှင့် သူမပုံစံသည် ခေတ်မီတက်ကြွသော ခင်မင်ချင့်စဖွယ် ပုံစံအပြည့်ရှိသည်။ ။

“ကျေးဇူးပဲနော် ”

“ရပါတယ်။ မင်း အခက်အခဲ ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ ကူညီတာပါ။ မင်း

ကြည့်ရတာ စကားလိုက်ပြောခံရတာကို တော်တော်ရှက်နေပုံ ပေါ်တယ်
နော် ...

ကြောက်လည်း ကြောက်နေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ် ”

“ အင်း ... ပျိုး အဲဒီလို တစ်ခါမှ အပြောမခံဖူးဘူး ”

“ အိုးမိုင်ဂျေဒ် ... ရှားပါးအဆင်လေးပါလား။ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီ
လောက် ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး နွယ်ပျိုးပင်ရဲ့ ”

“ ဟင် ... သူက ပျိုးရဲ့ နာမည်ကို သိနေတယ် ”

“ ဪ ... မောက်စံလေး တစ်ချက်ရွှေ့ရုံနဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာဖြစ်နေ
တယ် ဆိုတာတောင် သိတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကျောင်းကို တစ်ပတ်လော
က် ဘော်ဒီဂတ်နဲ့ လာတက်တဲ့ မင်းနာမည်ကို သိတာ သိပ်ဆန်းတဲ့ ကိစ္စ
မဟုတ်ပါဘူး ...

မင်းက သတိမထားမိလို့ ပါ။ တို့ က နွယ်ပျိုးပင်နဲ့ တစ်မေဂျာတည်း၊
တစ်ခန်းတည်းပဲလေ ”

“ ဟယ် ... ဟုတ်တယ် ? ။ ဆောရီးနော် ... ပျိုး သတိမထားမိဘူး ”

“ နဲဗားမိုင်းပါ ”

သူမက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောရင်း ဆိုသည် ။ ပျိုးသည် သူမ
ပုံစံလေးကို ငေးကြည့်ကာ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ ခင်မင်နှစ်
လိုစိတ် ဖြစ်ထွန်းလာသည် ။ ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆံနွယ်တွေကို ပိုနီ
တေးလ်ခပ်မြင့်မြင့် စုစည်းထားကာ မှုန်မှုန်လေး လင်းလက်တောက်ပ
နေသော

မျက်နှာလေးတစ်ခုဖြင့်

သူမရဲ့

ကိုယ်ဟန်အနေအထားကလည်း အချိုးညီညီ ဖက်ရှင်ကျနေသည် ။ စိ
မ်းပြာရောင် ဆွဲသားအင်္ကျီ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်နှင့် Stocking အနက်

ရောင်တို့မှာ သူမကို မော်ဒယ်တစ်ယောက်ပမာ ထင်မှတ်မှားစေပါသည်။ ။ ဤမျှလောက် ခေတ်မီလှပသော်လည်း မာနကြီးဟန် မရှိဘဲ ခင်မင် ဖော်ရွေ ကူညီတတ်သော စိတ်ထားလေးကို ပျိုးက သဘောကျသွားသည်။ ။

“ သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် ”

“ အင်း ... လေးမျက်မုံ တဲ့ ”

“ ချစ်စရာလေးနော်။ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တယ် ”

“ ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုလိုက်တာလဲ။ နာမည်နောက်ကို လူက ပြေးလိုက်တာလား၊ လူနောက်ကို နာမည်က ပြေးလိုက်တာလား ”

သူမက ပြုံးစစဖြင့် နောက်သည် ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလဲ မသိပါ။ သူမရဲ့ ပုံစံမှာ ခုမှ တွေ့ရသော ပျိုးအပေါ်၌ အတန်ကြာ ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှယ် ဖော်ရွေရင်းနှီးမှု ရှိနေသည်။ ။ အင်း ... သူမနဲ့ ခင်မင်ချင်လိုက်တာ။ ဘာတဲ့ ... လေးမျက်မုံ ဆိုသော နာမည်လေးကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသည်။ ။

“ လေးမျက်မုံက ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော် ”

“ ဟုတ်သလား။ ခင်ဖို့ ကောင်းရင် ခင်ပေါ့။ မင်းမှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူးနဲ့ တူတယ် ”

“ အမှန်ပဲ။ ပျိုးက တောင်ကြီးကနေ ပြောင်းလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မှာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း သိပ်မရှိဘူး ...

သူငယ်ချင်းကတော့ ရှိကို မရှိတာပေါ့။ အခု လေးမျက်မုံက ပျိုး စတွေ့တဲ့ သူငယ်ချင်း၊ စကားစ၊ပြောဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ ”

“ ဪ ... ဂလိုလား။ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ နောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရလာမှာ ပါ။ ကျောင်းတက်ရတာလည်း ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား ”

“ အင်း ... ကျောင်းကို လာရတာလည်း ပျော်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း မရှိတော့လေ နည်းနည်းတော့ ပျင်းစရာကောင်းသလားလို့ ပဲ ”

“ အို ... မပူပါနဲ့ ။ နောက်ဆို ပါးစပ်ပိတ်ရမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ”

“ ဟုတ်လား ... လေးမျက်မုံနဲ့ နေရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ လေးမျက်မုံရဲ့ ပုံစံကိုလေ သဘောကျတယ် သိလား၊ ပျို ... လေးမျက်မုံနဲ့ အတူထိုင်မယ်နော်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ”

မုံသည် ကိုယ့်လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သော နို့နို့စင်ပုံ မရသေးသည့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မိသည် ။ ပြီးတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်သောအခါ သူမက မုံရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မုံတို့ နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ထူးဆန်းဖို့ တော့ ကောင်းလေစွ။ ဒီလမ်းလေးကို ချစ်သူနဲ့ အတူ တွဲမလျှောက်ရသေးခင် အသစ်စက်စက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲပြီး လျှောက်လိုက်ရပြီ။

မြင်လိုက်တာနဲ့ ကို ရိုးသားဖြူစင်ကာ နားမလည် ပါးမလည်ပုံလေးပေါက်သော ကောင်မလေးကို မုံက ခင်မင်စိတ်ဖြင့် သွားကူညီမိခဲ့ရာမှ ကိုယ့်ကိုပဲ တကပ်ကပ် ကပ်တော့မည် ဆိုတာကို သိသွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာမရှိပါ။ မုံ ဆိုသော လေးမျက်မုံသည် မကူညီရရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့ ဟူသော လူစားမျိုးထဲက ဖြစ်ကာ လူတွေကို ကူညီရလျှင် အဲဒီဝီတိဖြင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသော လူသားဆန်သည့် ကောင်မလေးတစ်

ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

*

(၂)

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်သည် မုံကို ပါးပါးလေး ပုတ်နှိုးလိုက်သောအခါ လန်းဆန်းစွာဖြင့် နိုးထလာသည်။ နေရောင်ခြည်က မုံရဲ့ အခန်းထဲသို့ ပါးလျားစွာ တိုးဝင်လာသော်လည်း အင်အားကောင်းလှသည်။ မုံသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေပြီးနောက် အကြောဆန့်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဘူးကိုဖွင့်လျက် ရေအေးအေးတွေကို တစ်ဝကြီး မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခန်းဆီးလိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေကို တစ်ချက် ငေးမောသည်။ ဒါဟာ နံနက်တိုင်း အိပ်ရာနိုးပြီးကာစ မုံ လုပ်လေ့ရှိသော အလေ့အထ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့မှ သာ မုံဟာ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး အမှုကိစ္စတို့ ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ပြီးရင်တော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာပြီး Breakfast စားဖို့ ပြင်တော့သည်။ Breakfast မစားခင် မေမေ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးတတ်တာလည်း လေးမျက်မုံရဲ့ အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ မေ ... မုံ ဘာကူရဦးမလဲ ”

“ မရှိပါဘူးတော်။ စား ... စား ... အဲဒီမှာ ကော်ပြန့်ကြော်နဲ့ ကြာဆံသုပ် ရှိတယ် ”

“ အိုကေ ... လာလေ ... မေရော စားလေ ”

မုံက မပါမဖြစ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ငွေရင်းမှ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကော်ပြန့်တစ်ဖတ်ကို တူနဲ့ ညှပ်ကာ အချဉ်ရည်နဲ့ တို့ ပြီးနောက် ပါးစပ် ထဲသွင်းထည့်လိုက်သည်။ ။

“ စား ... စား ... ဒီမှာ အုန်းမြင့်ကို ပုစွန်တစ်ပူရာကြော်တာ ကြည့် ပေးမလို့ ပါ။ ဒီနေ့ သမီး ထမင်းချိုင့်က ပုစွန်တစ်ပူရာကြော်နဲ့ ကျောက် ပွင့်သုပ်။ သိလား ”

“ အိုကေ ... သင့်ခံယူ မေ ”

မေမေတစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားလျှင် မုံသည် နံနက်စာကို အဝစားသည့် ထုံးစံအတိုင်း ကြာဆံသုပ်နဲ့ ကော်ပြန့်ကြော်ကို အားရပါး ရ ဆွဲတော့သည်။ ။ မနက်ဆိုလျှင် Breakfast ဝိုင်းမှာ က မေမေနဲ့ အတူ စားဖြစ်လျက် မုံရဲ့ ဖေဖေက ဂျေဖ်သွားရိုက်နေတာမို့ မဆုံဖြစ်တာများ သည်။ ။ မုံ ကျောင်းသွားခါနီးအချိန်လောက်မှ ဖေဖေက ပြန်ရောက်တတ် ကာ သားအဖနှစ်ယောက် အဝင် အထွက်သာ ဆုံတတ်သည်။ ။ မုံမှာ အစ် ကိုတစ်ယောက်တည်း ရှိလေရာ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် သတ် သတ် အိမ်ခွဲနေကြသည်။ ။

မုံသည် Breakfast ကို စားကောင်းကောင်း နဲ့ စားနေတုန်းမှာ ပဲ မုံရဲ့ ဖုန်းလေးက ထမြည်လို့ လာ၍ ဖွင့်ကိုင်လိုက်ရသည်။ ။ ဖုန်းက Over sea call ဖြစ်တာကြောင့် မုံက ဘယ်သူပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့် ထူးလိုက် သည်။ ။

“ ဟယ်လို ”

“ မုံလား။ ငါပါဟ ... ဟေမာပါ ”

“ ဪ ... အေး။ ဟဲ့ ... ဟေမာ၊ စောစောစီးစီးဆက်လို့ ပါလား။

ဘာများ လဲ ”

ဖုန်းဆက်သူမှ ဆယ်တန်းထိ မုံနဲ့ တွဲခဲ့သော၊ ဆယ်တန်းပြီးတော့မှ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်နေသော မွဲ့သူငယ်ချင်း ဟေမာ ဖြစ်သည်။

“ ငါလေ နင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို လူကြိုနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တယ်ဟ၊ အဲဒါ နင် သွားယူလိုက် ”

“ ဟင် ... ငါ့မွေးနေ့ကဖြင့် ပြီးသွားပြီပဲဥစ္စာ ”

“ ဪ ... ပြီးသွားပေမယ့်လည်း ပေးလို့ ရတာပဲဟာ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ကတစ်နိုင်ငံတည်း နေတာမှ မဟုတ်တာဘဲဟဲ့။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ ...

အမယ်လေး ... ပေးတာကိုတောင် ကျေးဇူးမတင်ဘဲနဲ့ ကြီးကျယ်နေသေးတယ် ”

“ မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ အားနာလို့ ပါ သယ်ရင်းရဲ့ ။ ဘာတွေများ ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ၊ နည်းရင်တော့ မလိုချင်ဘူးနော် ... ဟဲ ... ဟဲ ... ”

“ ဟွန်း ... ပဲရစ်ဟီလ်တန်ရေမွှေးတစ်ပုလင်းရယ်၊ အင်္ကျီ နဲ့ ဘောင်းဘီတစ်ထည်စီ ... ဒါပဲ ”

“ အိုခေ ... အိုခေ ... ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဘယ်ကို သွားယူရမှာ လဲ ”

“ ငါ့ချစ်ချစ်ရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာဟ။ သူက ရန်ကင်းမှာ နေတာ။ သူ့နာမည်က မုတ်သုန်မိုးစက်တဲ့ ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ စင်ကာပူက ပြန်သွားတာ။ ဒီကို လာလည်သွားတာလေ ”

“ ဟုတ်လား ။ မုတ်သုန်မိုးစက်တဲ့ လား။ နာမည်ကတော့ အမှိုက်စား
ပဲ ”

“ လူကလည်း မိုက်တယ်နော်။ ရှစ်မိုင် ကင်ရေးဝန်ပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ”
(ကင်ရေးဝန် = တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်ဇာတ်လမ်းတွဲမှ မင်းသား)

“ ဟယ် ... ကင်ရေးဝန်နဲ့ တူတာလား။ အောင်မယ်လေး ... သေ
တော့မှာ ပဲ။ ငါက ကင်ရေးဝန်ကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်နေတာ န
င်လည်း သိသားနဲ့ ။ ကိုရီးယားသွားဖို့ လမ်းစရိတ်မရှိလို့ ငြိမ်နေရတာ။
အင်း ... ရှစ်မိုင်ကင်ရေးဝန်ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး ”

“ ကဲပါ ... ကင်ရေးဝန် ဆိုတာနဲ့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အဲ
ဒါ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နင် မှတ်ထားဦး။ (xxx) တဲ့ ။ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး
မေးလိုက်ပေါ့။ ဘယ်အချိန်လောက် ဘယ်ကိုလာယူလို့ ရမလဲ ဆိုတာကို
”

“ အေးပါ ... အေးပါ။ ပေးမှာ ပါ။ ဘာတဲ့ နာမည်က မုတ်သုန်မိုးစက်
နော် ”

“ အေး ... ဟုတ်တယ်။ ကဲ ... အဲဒါဆို ဒါပဲ။ နောက်နေ့မှ ငါ ဖုန်းထ
ပ်ဆက်လိုက်မယ် ”

“ အိုကေ ... ဆီးယူ သူငယ်ချင်း။ သင့်ခံယူပါနော် ”

“ ရင်ထဲကမပါတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေနဲ့ ”

ဟေမာက မုံ့ကို အနိုင်နဲ့ ပိုင်းကာ ပြောပြီးနောက် ဖုန်းချသွားသည် ။
မုံသည် ဖုန်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီးမှ အစုတ်ပလုတ်မဟု ချစ်စနိုးရေရွတ်ပြီး
နောက် အသာပြုံးမိသည် ။ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ အတူ Breakfast ဆက်စား
ရင်းမှ စကားစမြည် ပြောပြီးနောက် ဟေမာက လူကြုံနဲ့ လက်ဆောင်

တွေ ထည့်ပေးလိုက်တာကိုတောင် ပြောပြလိုက်သေးသည် ။ ပြီးရင် တော့ ကျောင်းသွားဖို့ ရာအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ ရာ အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာ ခဲ့သည် ။ ရေချိုးရင်းနဲ့ မုံ စဉ်းစားမိသည် မှာ ပစ္စည်းတွေကို အခုသွားယူ ရမလား ဆိုတာပင်။

မုံက ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမှာ နေထိုင်တာမို့ ရန်ကင်းနဲ့ ဆို သိပ်မ ဝေးပါ။ သို့သော် သူများ အိမ်ကို နံနက်စောစောသွားယူဖို့ ဆိုတာလည်း ကောင်းမှ ကောင်းပါ့မလားဟု စဉ်းစားနေရတာ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်ကြည့်တာတော့ မမှားဘူးဟု တွေးကာ မုံက ရေ ချိုးပြီးတာနှင့် ဖုန်းကို ကောက်နှိပ်လိုက်သည် ။ ဖုန်းဝင်သွားချိန်တွင် မုံ သည် ဖုန်းထူးမည့် အသံတစ်ခုကို နားစွင့်နေမိသည် ။ သံရှည်သုံးလေးချ က် မြည်ပြီးသွားချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ထူးသည် ။ ခပ်ရှုရှု အသံတစ်ခုသည် မုံရဲ့ နားထဲသို့ ရိုးစင်းစွာ ဖြတ်စီးလာသည် ။

“ ဟယ်လို ”

“ အခု ပြောနေတာ ကိုမုတ်သုန်မိုးစက်ပါလားရှင့် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ဪ ... ကျွန်မက ဟေမာ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဟေမာက ကိုမုတ်သုန် မိုးစက်နဲ့ လူကြုံပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ် ဆိုလို့ လေ။ အဲဒါ ဘယ်ကိုများ ၊ ဘယ်အချိန်လောက် လာယူရင် အဆင်ပြေမလဲလို့ ပါ ”

“ အင်း ... ရပါတယ်။ ရပါတယ် ဆိုတာက ခဏနေရင်တော့ ကျွန် တော် အပြင်သွားတော့မယ်။ အချိန်အားဖြင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် တော့ ရပါတယ် ...

မိနစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ လာယူနိုင်ရင်တော့ ... ”

“ ဟို ... မိနစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ တော့ ကျွန်မ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ ဟိုဒင်း အဲဒီ အိမ်လိပ်စာကိုပဲ လာယူရင်ရတယ် မဟုတ်လား။ အိမ်သား တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ယူလိုက်မယ်လေ ”

“ အဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး။ အိမ်မှာ က ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ အားလုံးက ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ် အပြင်သွားကြတော့မှာ ”

“ ဪ ... အဲလိုလား ”

“ အင်း ... ကဲ ... အဲဒါဆို မင်း ဘယ်အချိန်လောက် အစောဆုံးထားပြီး ရောက်လာနိုင်မလဲ။ ကိုယ် စောင့်ပေးမယ် ”

“ ဟုတ် ... အဲဒါဆိုရင် ကျွန်မ ရှစ်နာရီခွဲလောက် အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဖြစ်မလား မသိဘူး ”

“ အိုခေလေ ... ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်တော့ ကိုယ် စောင့်ပေးနိုင်တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ။ အဲဒါဆို ရှစ်နာရီခွဲကို ကျွန်မ အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ လိပ်စာလေး တစ်ချက်လောက် Confirm လုပ်ပေးပါနော်။ အိမ်နံပါတ် (A-13)၊ မိုးကောင်းဘုရားလမ်းနော် ”

“ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို ရပါပြီ။ ကျွန်မ ရောက်လာခဲ့ပါ့မယ် ”

မုံသည် ဖုန်းကို ပိတ်ပြီးသောအခါ လုပ်စရာရှိတာကို သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ဆောင်လိုက်သည် ။ ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လိုသေးသည် မို့ ရှစ်နာရီခန့်တွင် မုံ အိမ်မှ ထွက်နိုင်လိမ့်မည်။ မျက်နှာကို ခပ်ပါးပါး ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ အဝတ်အစားကို အရင်လဲလိုက်သည် ။ လေ့ဇ်အထပ်ထပ်လေးတွေ ပါဝင်သော အဖြူရောင် လည်ပင်းအတိ

ကော်လာတပ် အင်္ကျီလေးကို ခါးအပေါ် တက်ဝတ်ရသည့် ခါးပတ်ပြားပါ စကတ်အနက်အတိုကို ဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ ဆံပင်တွေကို ခပ်မြောက်မြောက်လေး စုစည်းလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ L'OREAL နှုတ်ခမ်းနီ ပုစွန်ဆီရောင်ရွဲ့ရွဲ့လေးကို နှုတ်ခမ်းမှာ ဆိုးပြီးသောအခါ မုံ့ရဲ့ အလှပြင်မှုက ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ။

အဆုံးသတ်အနေဖြင့် မုံ သုံးနေကျ ရေမွှေးကို ဆွတ်ဖျန်းပြီးသောအခါ မုံသည် ကျောင်းသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ အိတ်ကို ကောက်ယူပြီးနောက် စစ်နေကြ ဓလေ့အတိုင်း ဖုန်း၊ လိုင်စင်၊ ကျောင်းသားကတ်၊ ပိုက်ဆံ၊ စတာတွေ စစ်ဆေးပြီးသောအခါ အောက်ထပ်သို့ သွက်သွက်လေး ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ မေမေက မုံအတွက် ခြင်းလေးကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ စောင့်နေသည်။ ။ မုံသည် မေမေထံမှ ခြင်းကို လွှဲပြောင်းယူကာ မေမေပါးကို တစ်ချက်နမ်းမွှေးရင်း နှုတ်ဆက်နေကြအတိုင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ။

“ မေ ... မီး သွားပြီနော် ”

“ အေး ... ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော် သမီးလေး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘိုင့်ဘိုင် မေ။ ဆီးယူ အီးဗင်းနင်း ”

မုံက ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှ မောင်းထွက်လာရင်းမှ မေမေကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ။ မုံသည် လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းမှ ကားကို ပုံမှန်နှုန်းဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။ ။ ကားမောင်းရင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံက ဖုန်းလာသဖြင့် ဖုန်းပြောရသေးသည်။ ။ သူငယ်ချင်းက သူ့ကောင်လေးနဲ့ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသောကြောင့် မုံက လိုအပ်သည့် အကြံဉာဏ်တွေကို ကူညီထားခြင်း ဖြစ်လေရာ အခုလည်း ကျောင်းကို မရောက်သေးဘူးလား လှမ်းမေးနေသဖြင့် လမ်းမှာ

ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မြန်မြန်ပြောကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

မုံသည် ဘယ်လိုဗီဇနဲ့ များ မွေးလာသလဲတော့ မသိ။ ငယ်ငယ်လေး တည်းက သူများကိုကူညီရတာကို ခုံမင်ဝါသနာပါခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေကိုသာမက မုံပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြင်မတော်တာတွေ့လျှင် အမြဲကူညီနေကြဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီလူဟာ မုံနှင့် သိသိ မသိသိ မုံက ကိုယ့် ကိစ္စ အပျက်ခံပြီးတောင် ကူညီတတ်သူဖြစ်သည်။ ။ ဒါကြောင့် လည်း မုံ ထံတွင် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဆိုတာ ရေတွက်လို့ တောင် မရနိုင်။ စာများများ ဖတ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် မုံသည် ကိုယ်တိုင်ရည်းစားမထားဖူးသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နှလုံးသားရေး ရာကိစ္စတွေမှာ တတ်စွမ်းသမျှ ဝင်ရောက်ကူညီသူ အဖြစ်လည်း နာမည်ကြီးသေးသည်။ ။

မုံပေးလိုက်သော အကြံဉာဏ်တွေဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ၏ နှလုံးသား ရေးရာကိစ္စတွေ အဆင်ပြေသွားလျှင် ဘာနဲ့ မှ မတူအောင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လေ့ ရှိပါသည်။ ။

“ ဟယ် ... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် ”

မုံသည် ရှေ့မှ လူတွေတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတာကို မြင်လျှင် အတွေးတွေတောင် လွင်စဉ်သွားရကာ လက်ရှိအခြေအနေပေါ်တွင် သာ အာရုံစူးစိုက်မိသွားသည်။ ။ လူတချို့ရဲ့ အော်သံ စကားပြောသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသေးသည်။ ။

“ လုပ်လေ ... လုပ်လေ၊ ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆို သွေးလွန်ပြီး သေလိမ့်မယ် ”

“ ကားငှားလိုက် ... ကားငှားလိုက် ”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားကား အားတယ် မဟုတ်လား။ ဟာ ... ခင်ဗျား တို့ ကဗျာ ”

မုံသည် ကြားနေရသော အသံကြောင့် စူးစမ်းစိတ်ပူစိတ်ဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝှေ့ကြည့်လိုက်လျှင် ကားပေါ်မှ ဆွဲထုတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သတိလစ်မလိုဖြင့် ညည်းညူနေသောလူကို ကြည့်က မုံသည် တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကားပေါ် ဝိုင်းတင်ပေးကြပါ။ ကျွန်မ ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးပါမယ် ”

“ဟင် ... အေး အေး။ တင်ကြ ... တင်ကြ၊ လုပ် ... လုပ် မြန်မြန်လု င့် ”

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းတင်ကြသဖြင့် လူနာမှာ မုံရဲ့ ကားပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မုံသည် လူနာကိုတင်ကာ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်ဆုံး မောင်းလာခဲ့သည်။ အဲဒီလူနာနှင့် အတူ သတိမလစ်သေးသော နောက်ထပ်လူနာတစ်ယောက်ပါ ပါသေးသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆေးရုံသို့ပို့ပေး၊ သူတို့ အိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေး၊ ဒီကြားထဲ ယာဉ်ထိန်းရဲက မုံကို စစ်မေးနေတာကို ဖြေကြားပေးရသေး၏။ အားလုံးပြီးစီးသွား၍ ဆေးရုံထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ကိုးနာရီခွဲပြီးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဒီတော့မှ ပဲ မုံဟာ လူကြုံပစ္စည်းကိစ္စကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်သတိရလျက် မျက်လုံးပြူးရတော့တာဖြစ်သည်။

ကမန်းကတန်းနှင့် မေ့လျော့စွာ ပစ်ထားမိခဲ့သော ဟန်းဒီဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်လျှင် Missed Calls ခြောက်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဲဒီထဲကမှ နှစ်ခုက မုတ်သုန်မိုးစက်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် လေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဟု

သိလိုက်ရလျှင် မုံသည် နဖူးကို လက်နှင့် ဖြန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်မိသွားသည်။ သွားပါပြီ၊ တစ်ခါဆက်ဆံ ဆယ်ခါလန်သွားတော့မှာ ပါပဲ။ မုံသည် ကားကို မောင်းမထွက်သေးဘဲ သူ့ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်း ခေါ်၍ မရ။

လေးငါးခါလောက် ကြိုးစားပမ်းစား ခေါ်တော့မှ လိုင်းဝင်သွားသည်။
“တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်လျှင် မုံသည် ပြောရမည့် စကားတွေအတွက် စကားလုံးတွေ အလျင်အမြန် စဉ်းစားရွေးချယ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ”

ဟယ်လိုတွေ ဘာတွေတောင် မလာဘဲ တိုပြတ်ပြတ် အသံကြောင့် မုံသည် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိကာ ...

“ဟုတ် ... လေးမျက်မုံပါ၊ ဟိုလေ ... ”

“အင်း ... မင်း ကိုယ့်ရဲ့ Missed Calls ကို တွေ့မှာ ပေါ့၊ မင်းကို ကိုယ် ကိုးနာရီထိ စောင့်ခဲ့တာ လေးမျက်မုံ။ မင်း မလာဖြစ်ဘူး၊ ဒါမှ မဟုတ် နောက်ကျမယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကို ဖုန်းတစ်ချက်တော့ ဆက်သင့်တာ ပေါ့ ...

အဲ ... မင်း မဆက်လို့ ကိုယ်က ဆက်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ပါ ”

“အင်း ... ထားပါတော့။ အခု မင်း လာမယ်ဆိုလည်း ကိုယ်က အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး ”

“ ဟုတ် ... ရပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်အချိန်လောက်များ အဆင်ပြေနိုင်မလဲဟင် ”

“ ညနေ ငါးနာရီလောက် ကိုယ် အိမ်ပြန်ရောက်မယ် ”

“ ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မ အဲဒီအချိန်လောက် တစ်ခေါက် ထပ် လာပါ့မယ် ”

“ ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား ”

လေသံကတော့ မုံ့ကို သိပ်အစာမကြေသည့် လေသံနဲ့ ဖြစ်သည် ။ မုံ့သည် ဖုန်းပိတ်သွားသောအခါ လုပ်နေကြပုံစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ ပခုံးတွန့်မိသည် ။ စကားအသွားအလာနှင့် စကားပြောပုံဆိုပုံကို နားထောင်ရသည့် ပုံစံမှာ ကိုတိကျဒီဇိုင်းဖြစ်သည် ဟု ခန့်မှန်းရလေသည် ။ နေ ရာတ ကာမာ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်သမားမျိုးလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ မုံ့သည် မမြင်ရသေးသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ဆေးရုံကြီးဝင်းအတွင်းမှ ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

ကျောင်းရောက်သောအခါ အတန်းတစ်ချိန်တောင် ပြီးသွားပြီဖြစ်သည် ။ မုံ့ကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေဟန်ရှိသော နွယ်ပျိုးပင် ဟူသော ကလေးမမှာ မုံ့ လာတာကို မြင်တော့မှ မျက်လုံးလေးတွေက တောက်ပအသက်ဝင်သွားတာကို မြင်ရလျှင် ကျိတ်ပြုံးမိရသည် ။ မုံ့က စာသင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်သည် ။

“ နောက်ကျလိုက်တာ လေးမျက်မုံ့ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲဟင်။ ဖုန်းဆက်မေးချင်တာ ဖုန်းနံပါတ်ကလည်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ် ”

“ ဪ ... ပေးမှာ ပေါ့။ ဒီလို နွယ်ပျိုးပင်ရဲ့ ။ လမ်းမှာ Accident တစ်ခုနဲ့ ကြုံနေလို့ ဝင်ကူညီပေးနေတာ။ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ဆေးရုံကြီး ပို့ပေးနေတာလေ။ အဲဒါကြောင့် ကြာနေတာ ”

“ ဟုတ်လား။ လေးမျက်မုံက သူများကို တော်တော်ကူညီတတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော် ”

“ အင်း ... ကူညီတတ်တယ်လို့ ပြောတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ဇာရာ ကျမှာ လည်း စိုးရသေးတယ်။ ဒီလိုပါပဲ တို့ က သူများ အခက်အခဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နေရင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူး ပြောရမှာပေါ့။ အကူအညီ တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ သူကို ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးဆို ပေးဖြစ်တယ်ပေါ့ ...

ငယ်ငယ်လေးတည်းက တို့ အကျင့်လေ။ ကြီးလာတော့လည်း ပရဟိတအလုပ်တွေ ပိုလုပ်ဖြစ်တယ်။ အစုအဖွဲ့နဲ့ လည်း လုပ်တယ်လေ။ နွယ်ပျိုးပင်လည်း စိတ်ဝင်စားရင်ပြော၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေလည်း တိုးတာပေါ့ ”

“ စိတ်တော့ ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးစောက ထည့်ပျံ့မလား မသိဘူး ”

“ ဒေါ်လေးစော ဆိုတာက ”

“ ဪ ... ဒေါ်လေးစော ဆိုတာက ဖေဖေရဲ့ အဒေါ်ပါ။ ပျိုးကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက စောင့်ရှောက်လာတဲ့ သူပေါ့။ မေမေက ပျိုး တစ်နှစ်သမီးအရွယ်တည်းက ဆုံးသွားတာလေ။ အဲဒီတော့ ပျိုးက ဒေါ်လေးစော လက်ထဲမှာ ပဲ ကြီးလာခဲ့ရတာ ”

မုံက လက်တစ်ဖက် ကာပြရင်းမှ ...

“ I see ... I see ။ သိပြီ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဒီအန်တီကြီးရဲ့ အုပ်ထိန်းပုံစံသွင်းမှုအောက်မှာ မင်းပုံစံက ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ပေါ့ ...

အင်း ... ထင်တော့ ထင်ပါတယ်။ မင်းအမေသာရှိရင် မင်းပုံစံက ဒီလောက်ကြီး Weak ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းပုံစံက ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ ပုံစံခွက်ထဲက လာတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာနေတယ် ”

“ တကယ် အဲလို သိသာနေတယ်ပေါ့ ”

“ အင်းပေါ့ ... အပေါင်းအသင်းလည်း များများ စားစား ထားခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ လူတွေကိုလည်း ယုံလွယ်မယ့်သဘောမှာ ရှိတယ်။ လူတွေကို မြင်မြင်ချင်း ပစ်ပြီးမယုံနဲ့ ကောင်မလေးရေ ”

“ ဟင် ... ဘယ်မှာ ယုံပစ်လို့ လဲ လေးမျက်မုံရဲ့ ”

“ ရှင် ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား ”

“ ယုံတာပေါ့ ”

“ ကြည့် ... အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာပဲလေ ”

“ ဘာဆိုလဲ။ လေးမျက်မုံက မိန်းကလေးပဲဟာ။ ပြီးတော့ ပျိုးကို ကူညီထားတဲ့ သူပဲ ဘာမယုံစရာရှိလဲ။ လူတွေကို ကူညီတတ်ပြီး စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ သူဆိုတာ သိသာနေတဲ့ ဟာပဲ ”

မုံသည် သူ မအ,ပါဘူးဆိုတာကို သက်သေပြချင်ဇောဖြင့် ကိုယ့်ကို အမွှမ်းတင်နေသော ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးရဲ့ ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုးဖြစ်လာစိတ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်မိသည် ။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကိုတော့ မုံ ပြောင်းလဲပေးဦးမှာ ပါပဲ။

“ ဪ ... ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်

လေ ပျိုးရဲ့ ။ နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို သိပ်ယုံနေရင်တောင် ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရဘူး။ မိန်းကလေးချင်းလည်း သိပ်ယုံစားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ ...

လူကုန်ကူးခံရတဲ့ ကောင်မလေး တော်တော်များများ ဟာ မိန်းကလေးအချင်းချင်းကပဲ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်း ခံရတာလေ ...

ယုံကြည်မှုမှာ ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲခြားသတ်မှတ်လို့ မရဘူး ပျိုးရဲ့ ။ လူတစ်ယောက်ကို သေချာလေ့ လာပြီးမှ ယုံကြည်မှုဆိုတာကို ထားသင့်တယ်။ လူတွေကို မခင်မင်ရဘူး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ အရမ်းပုံပြီး မယုံပစ်ဖို့ ။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ်လိုမဟုတ်ကြဘူးလေ ”

အဆုံးသတ် ပြောလိုက်သော မုံရဲ့ စကားကို သူမက တွေးတွေးဆဆ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ...

“ ဟုတ်တယ်နော်။ မုံ ပြောတာတွေက မှန်တယ်။ ကျေးဇူးပဲ မုံ။ ဒါပေမဲ့ မုံ့ကိုတော့ ပျိုး ယုံလို့ ရတယ် မဟုတ်လား ... လုံးဝကို မျက်စိမှတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ယုံထားလို့ ရတယ် မဟုတ်လား ”

“ ဟား ဟား ... ဒီတစ်ယောက်နဲ့ တော့ ခက်နေပြီ။ အေးပါ ... အေးပါ ... ယုံ ... ယုံ ... ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခုတော့ပေး။ ရှင် နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ မယုံစားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ ”

“ ဪ ... ပေးပါတယ်။ မုံကလည်း လေ။ ပျိုးက လူတွေကို အဲဒီလောက် ပစ်စလက်ခတ်ယုံတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တောင် သိပ်ယုံတာ မဟုတ်ဘူး ။ နောက်ကျရင် မုံ သိလာပါလိမ့်မယ် ...

မုံကတော့လေ ဘာကြောင့် မှန်း မသိဘဲနဲ့ ကို အရမ်း ယုံကြည်ချင်စ

ရာ ကောင်းနေလို့ ပါ။ မုံရဲ့ မျက်နှာလေးကိုက ထက်မြက်သွက်လက်ပြီး
ယုံချင်စရာကောင်းနေတယ် ...

အဲဒါ တကယ်ပြောတာ။ တခြားသူတွေကရော အဲလို မပြောကြဘူး
လား ”

“ အင်း ... တခြားသူတွေပါ ဆွဲထည့်ပြန်ပြီ။ အင်းပါ ... ဟုတ်ပါတယ်။
ကဲ ... ယုံပါ ... ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုနက ပြောတာတွေကိုတော့ မမေ့
နဲ့ ပေါ့ ...

ပျိုးအတွက် ပြောတာပါ။ ဆရာ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ မုံစေတနာကိုလည်း သိတယ်။ မုံရဲ့
ခေတ်မီတက်ကြွနေတဲ့ ပုံစံလေးကို အရမ်းအားကျတာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ချင်
လိုက်တာ ”

ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့၊ ဟူသော စကားကို ပြန်တောင် ပြော
ချိန်မရလိုက်။ အကြောင်းမှာ မုံကို ရည်းစားစာ ရေးခိုင်းထားသော သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်က ရောက်လာသောကြောင့် မုံသည် အိမ်ကအသင့်
ပါလာသော ရေးပြီးသား ရည်းစားစာကို ထုတ်ပေးလိုက်ရသည် ။ ဒါကို
သူငယ်ချင်းက သူ့လက်ရေးဖြင့် ပြန်ကူးနေတာကို ပျိုးသည်
တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေလေသည် ။ သူ့ခမျာ မေးချင်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်
တပြင်ပြင် ဖြစ်နေတာကိုလည်း မုံက သိနေသေးသည် ။

သူငယ်ချင်း ထွက်သွားတော့မှ သာ သူမက မုံကို တိုးတိုးလေး ကပ်
မေးသည် ။

“ မုံ အဲဒါ ဘာစာလဲဟင် ”

“ ရည်းစားစာလေ ”

“ဟင် ... ရည်းစားစာ။ မုံက ရည်းစားစာ ရေးတတ်တယ်ပေါ့ ”

“ရေးတတ်တာပေါ့ ”

မုံက ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ဖြေလျှင် သူမက မုံကိုမျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဘာဆက်မေးရမှန်း မသိလဲ ဖြစ်နေပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ဘာလို့ ရည်းစားစာ ရေးပေးရတာလဲဟင်။ သူတို့ က မရေးတတ်လို့လား ”

“အင်း ... စာတော့ ရေးတတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သား ကြွေအောင် မရေးတတ်ဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မုံက ရေးပေးရတာ။ သူတို့ အဆင်ပြေသွားတော့လည်း မုံ ကုသိုလ်ရတာပေါ့လေ ”

“မုံက အဲဒီလို ကြွေအောင် ရေးတတ်တယ်ပေါ့။ မုံမှာ ရည်းစားရှိလို့လားဟင် ”

“ဟား ဟား ... ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ”

မုံက ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးကို ပြန်နောက်လိုက်လျှင် သူမက မုံတစ်ကိုယ်လုံးကို အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်ရသည်။ သဘောကတော့ ရည်းစားရှိတဲ့ လူဆိုလျှင် ခေါင်းမှာ ချိုပေါက်နေသည် ဟု ထင်လို့ လားတော့ မသိ။ မုံသည် ကိုယ့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

သူမက မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့လေးဖြင့် ခေါင်းကို အသာယမ်းကာ ...

“မသိဘူး။ ပျိုး အကဲမဖြတ်တတ်ဘူး ”

“ဟား ဟား ... ခဏလေးနဲ့ အကဲဖြတ်တတ်ပါ့မလား ပျိုးရဲ့ ။ အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူးလို့ ...

မုံမှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားရှိတဲ့ လူတွေထက် မုံက အချစ်အကြောင်းကို နားလည်တယ် ”

“ တကယ် !။ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ”

“ ဪ ... ဒီလိုပဲပေါ့။ လေ့လာထားတာပေါ့။ ဘာလဲ ... ပျိုက အချစ်အကြောင်းကို သိချင်နေပြီလား ”

“ ဟင့်အင်း ... အဲဒါကို ပျိုက တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး ”

“ ယုံပါတယ်၊ ကြုံ လာပြီ၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အခါကျရင်သာ ပြောပေါ့ ... ဟုတ်လား ”

မုံက မေးဆတ်ပြကာ ခပ်ပြုံးပြုံး ဆိုလိုက်လျှင် ပျိုသည် အနည်းငယ် ပန်းရောင်ပြေးသွားသော မျက်နှာလေးဖြင့် “ မုံကလည်း ” ဟု ခပ်ရှက်ရှက် ဆိုသည် ။ မုံသည် ဒီခေတ်ထဲမှာ ရှားပါးနေပြီဖြစ်သော အရှက်သည်း မျက်နှာလေးကို ငေးကာ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ချစ်သူသာဆိုလျှင် ဘယ် လောက်ချစ်မလဲဟု တွေးနေမိလေသည် ။

*